

offentlige sektor er i virkeligheden den store stygge ulv i regeringens fejlgreb i den økonomiske politik.

Det blev også sagt sidste år og forrige år og forrige år igen, men jeg må sige, at det er lige usandt, hver gang det bliver sagt, og enhver kan forvise sig derom ved at kigge i statistikkerne. Det er det ene.

Det andet er, at vi selvfølgelig vedstår, at der lige nu er brug for tilbageholdenhed både med hensyn til stigningstakten i de offentlige udgifter og med hensyn til stigningstakten i de private forbrugsudgifter, og det er præcis det, der sker nu: I pinsepakken dæmper vi det private forbrug, i kommuneaftalerne dæmper vi det offentlige forbrug, og i de kommende finanslovforhandlinger viderefører vi den linje.

Og så har jeg igen det spørgsmål, som hr. Jacob Buksti og andre ikke fik svar på af fru Ulla Tørnæs, og jeg ved ikke, om det kan hjælpe, at jeg så spørger: Hvad er det egentlig for et alternativ, Venstre har? Og jeg må forudskikke, at det ikke nytter noget at sige, at det har Venstre sagt sidste år og forrige år og forrige år igen, for jeg vil gerne have at vide heroppefra, hvor det er, der skal spares 5, 10 eller 15 mia. kr. i offentlige udgifter. Hvor er det, det skal ske?

Jeg synes, Venstre skylder os – også hvis politik skal have den seriøsitet, som vi alle er interesserede i at den skal have – et konkret svar på: Hvad er det, der alternativt skal gennemføres, hvis man ikke vil være med til den afbalancerede pinsepakke, som regeringen nu foreslår og gennemfører?

Og så er der jo ingen af os, der som politikere kan lide at få stukket i næsen, at vi bryder løfter. Jeg kan i hvert fald ikke, og jeg tror ikke, der er nogen politiker med respekt for sig selv, der kan. Og jeg vil gerne sige, at jeg har svært ved at se, at denne regering har brudt løfter i sin regeringsperiode – ellers vil jeg meget gerne helt konkret have det påvist – medmindre man påstår, at når man står for et bestemt standpunkt under en valgkamp eller her i salen, er det et standpunkt, som enhver regner med at man realiserer dagen efter, men det hører jeg ikke nogen seriøs politiker påstå.

Det, vi har sagt fra starten i 1993, er for det første, at denne regering står for at få Danmark i økonomisk orden igen og i stabil fremgang, og det har vi fået, og for det andet, at denne regering står for, at arbejdsløsheden skal ned og beskæftigelsen op, og det har vi fået.

Og det nytter ikke noget, at fru Ulla Tørnæs eller fru Pia Christmas-Møller påstår, at det ikke er sket, for det er jo ikke sandt. Og det nytter heller ikke noget at give befolkningen det indtryk, at arbejdsløsheden har gemt sig i orlovsordningerne og overførselsindkomsterne, for det er jo heller ikke sandt.

Sandheden er, at arbejdsløsheden er faldet dramatisk: fra 350.000 på sit højdepunkt til 190.000 på nuværende tidspunkt. Og sandheden er, at beskæftigelsen er steget lige så dramatisk. Det er uafviseligt. Og hvis man så påstår, at tallene gemmes hos overførselsindkomstmottagerne, er det jo også usandt. Sandheden er, at antallet af mennesker på overførselsindkomst er faldet uafbrudt i de seneste 3-4 år, og det er første gang, det er sket i mange, mange, mange år. Så der er ikke noget at gøre andet end at gå til biddet og erkende, at det faktisk går fornuftigt i Danmark. Det er det, jeg synes er fundamentalt at holde fast i.

Fru Ulla Tørnæs hæftede sig meget ved min nytårstale og gav udtryk for, at også dér var der et løfte, som var svigtet. Jamen jeg må sige til fru Ulla Tørnæs og til Venstre, og det er jo det parti, jeg taler til lige nu: Hvorfor vil man dog ikke erkende det, når jeg i nytårstalen siger: Kan vi ikke gøre det bedre? Læg vel mærke til ordene: Kan vi ikke gøre det bedre? »Vi« omfatter fem rolleindehavere: Folketinget og lovgivningsmagten, overenskomstparterne, virksomhedernes medarbejdere og ledelse, kommunerne og deres åbningstider og først og sidst den enkelte families valg mellem tid og ting. Kan vi ikke gøre det bedre?

Vi kan godt gøre det bedre. Vi vil gøre det bedre. Vi ved godt, vi ikke kan gøre det bedre fra nytårstalen januar 1998 til nu, men vi kan gøre det bedre, hvis vi sætter os den retning, vi har sat os nu. Det gælder her, og det gælder i det europæiske. Jeg mener, EU's udvidelse kommer jo heller ikke fra den ene dag til den anden, men hvis vi ikke sagde: Det vil vi, så kom den ikke. Her er tale om holdningsændringer, og her er tale om linjer, vi sætter os, og som vi gradvis vil realisere.

Hr. Jacob Buksti mindede mig om, hvordan det nu var, hvis vi endelig skulle gå ind i det dér med, at Venstre ikke er meget bedre end så mange andre. Hvordan var det nu i 1993? Jeg er sikker på, at fru Ulla Tørnæs eller i hvert fald hendes forgænger i jobbet, nuværende partiformand hr. Anders Fogh Rasmussen, godt ved, at i 1993 så det ikke godt ud: Tvangsauktioner.